

Megsárgult lapok - Apu, Isten szokott focizni?

2013 január 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

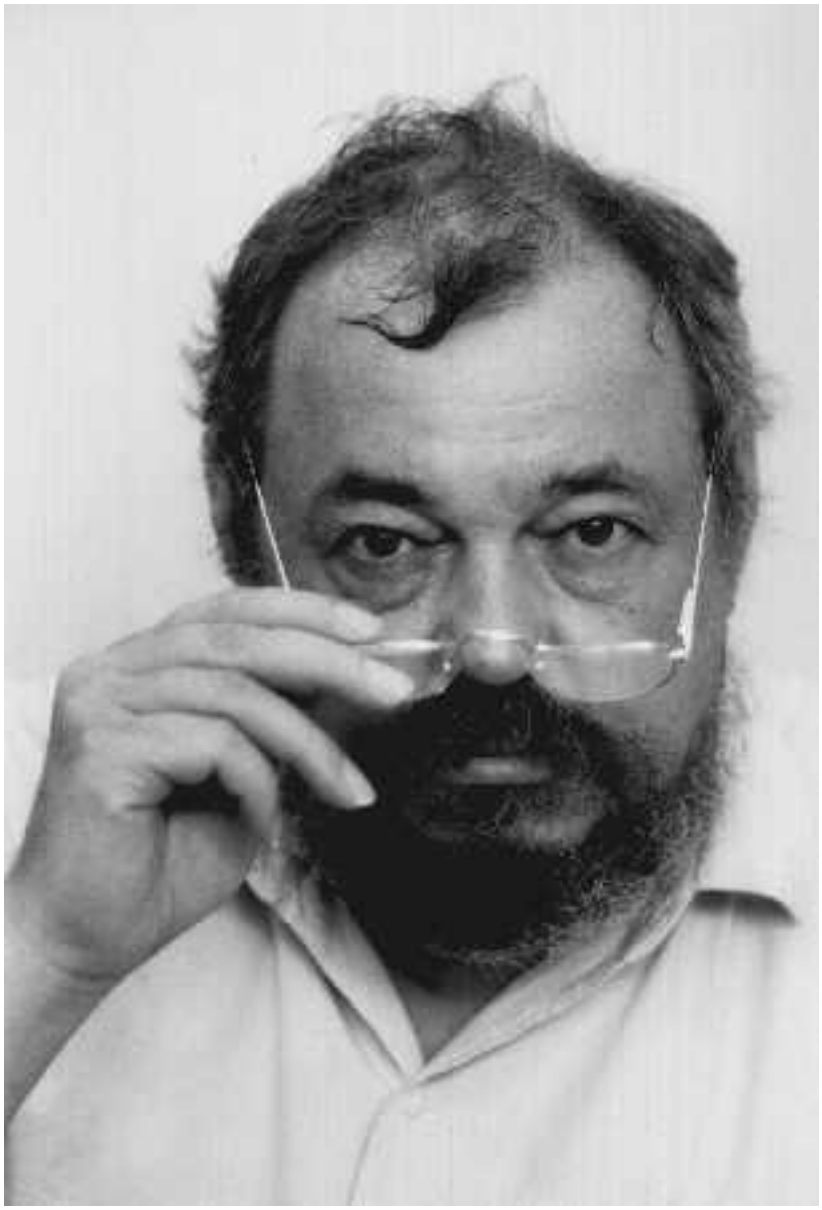
Még

Mérték

Tudniillik ezt kérdezi az írótól a kisfia,"Odajön a fiam, elgondolkozva néz rám. Mint egy mélytengeri búvár a víz alól, kiemelkedem a munkából, mert látom, hogy valami fontosat akar kérdezni." - Így kezd?dik Lázár Ervin egyik novellája.

A szerz? nem mese jelleg? - mert, ugye, els?sorban ifjúsági, gyerekeknek szóló könyvek szerz?jeként ismerjük a nagybajszú alkotót - írásait felölel? egyik kötet, a **Mesék feln?tteknek** hangoskönyv-verziójában akadtam rá. Már az el?adó neve is vonzer?t jelenthet (nekem azt jelentett), Kern András.
A történet megtalálható a neten is írott formában - és természetesen javasolt az azt tartalmazó könyv nyomtatott változatban való beszerzése! -, bemásolom jelen poszt végére, kattintás után.

Lázár Ervin neve, remélem, mindenkinek ismer?s. A Négyszöglet? kerek erd?, mondhatni, ugyanolyan jeles és népszer? földrajzi eligazodási pontja a huszadik századi mesevilágnak, mint mondjuk *Milne* (és a fordító *Karinthy*) Százholdas Pagonya. Aki olvasott ott játszódó esetekr?l, nyilván nem felejtheti el *Mikkamakkát*, *Vacskamatit* és a többieket. (Egyik kedvencem *Aromó, a fékezhetetlen agyvelej? nyúl*.)
Ám ahogy az rendes íróhoz illik, Lázár Ervin a szépirodalom komolyabb területein is tevékeny volt - szintén hallgatnivalóból, pontosabban rádiójátékból tudom, hogy például krimit is írt -, ennek tanúbizonyságát adják a népszer? színész által felolvasott rövid írások. Ajánlom egyébként az egész anyagot, tuti fenn van en bloc a neten, tessék rákeresni (pl. a data.hu-n).

Ha még szükség van kedvcsinálóra a **Foci** cím? novellához, álljon itt pár mondat a folytatásból:

Nagy elhatározással fölállok. Rányitok a fiamra.

– Gondolkoztam a dolgon – mondom eltökélten –, Isten igenis szokott focizni.
Kivirul.

– Akkor meg lehet rá kérni?
– Mire?
– Hogy álljon be egy kicsit a magyar válogatottba.
Aha, hát erre ment ki a játék.
– Akkor még bejuthatunk az Európa-bajnokság dönt?jébe - mondja kérlel?en, mintha bizony az én elhatározásomon állna vagy bukna a dolog.

(...)

Öt perc van hátra, az ellenfél három-nullra vezet. A hangosbemondó bemondja, hogy a magyar csapat cserél. Limperger helyére beáll...

És a folytatás a kiwi6-on (letölt?link), hangban, vagy lejjebb, írásban.

http://Kiwi6/file/360vxpqs12

De ki az a Limperger?! - kérdezik most ijedten a fiatalabbak. Legyen ez meg a karácsonyi feladvány. Irodalomtörténészeknek: a m? keletkezésének idejét is viszonylagosan meg lehet határozni általa.

* * *

Lázár Ervin:
Foci

Odajön a fiam, elgondolkozva néz rám. Mint egy mélytengeri búvár a víz alól, kiemelkedem a munkából, mert látom, hogy valami fontosat akar kérdezni.

– Apu, Isten szokott focizni?

Furcsa képet vághatok, mert egy ijedt kis fintor fut át az arcán, bólint, mint aki a tekintetemb?l megértette, hogy sületlenséget mondott. Nem is alkalmatlankodik tovább, elmegy. Hosszan bámulok utána, a hátán is látom, hogy elszomorodott. Na, mormogom magamban, most megbántottam. Próbálok visszazökkenni a munkába, de a távolodó, szomorú hát emlékképe nem hagy. Persze, mindig ez a hülye foci! Tele van a feje focistanevekkel, gólpasszokkal, cselekkel, bombákkal, hosszú indításokkal. A gólokról nem is beszélve. Betéve tudja a világbajnokság összes gólját... Na, ebb?l elég! Hol is tartottam? De kicseleznek a bet?k, a téren vagyok... Fociznak a srácok a téren, egy rosszul eltalált labda nagy ívben repülne az autók közé, de ott jön egy elegánsan öltözött úr, diplomatatáskával, hopp, egy fantasztikus légstoppal leveszi a lasztit, a jobb lábáról átteszi a balra, dekázik egy kicsit, bámulatos a technikája, az égbe rúgott labda pontosan a vállára esik, vállal veszi le, egy kicsit egyensúlyozza, „fölvállazza” a fejére, pörgeti a homlokán, aztán le a térdére, pattogtatja, dekázik. Nincs mese, ez egy labdam?vész. Megindul a labdával a srácok felé, a háta mögé emeli, egy oxforddal maga elé teszi.

– Na, vegyétek el – az arcán játékra kész mosoly.

A fiúk rárohannak, de a diplomatatáskás habkönny? cseleivel szemben tehetetlenek. Már ott áll a kapu torkában, elfekteti a kapust, l?, gól. A srácok szájtátva állnak, ilyet még nem láttak. Az idegen meg már nincsen sehol. „Mi volt rajta olyan furcsa?” – kérdezi az egyik fiú. „Nem láttad, fénylett az arca!” ...Na tessék, nem vagyok normális! Most aztán ennek vége, koncentrálok és... Tulajdonképpen miért lenne idegen Istent?l a játék? Hogy is írta József Attila? Ha a téren játszanak a gyerekek, Isten közöttük ?gyeleg. Miért ne?

Nagy elhatározással fölállok. Rányitok a fiamra.

– Gondolkoztam a dolgon – mondom eltökélten –, Isten igenis szokott focizni.

Kivirul.

– Akkor meg lehet rá kérni?

– Mire?

– Hogy álljon be egy kicsit a magyar válogatottba.

Aha, hát erre ment ki a játék.

– Akkor még bejuthatunk az Európa-bajnokság dönt?jébe - mondja kérlel?en, mintha bizony az én elhatározásomon állna vagy bukna a dolog.

– Azt gondolom – ráncolja a homlokát –, hogy neki öt perc is elég volna. Csak öt percre álljon be.

Nem rossz! Tessék elképzelni a meccset. Öt perc van hátra, az ellenfél három-nullra vezet. A hangosbemondó bemondja, hogy a magyar csapat cserél. Limperger helyére beáll... hogy kicsoda, nem lehet megtudni, mert a nagy zsibongásban nem érteni a nevét... meg hát három-nullnál?! Ugyan, kérem!

Azért az új játékosban van valami figyelemreméltó. Látják? Hallják, ahogy elhalkul a lárma? Micsoda halotti csend. És aztán micsoda ováció! Negyven méterr?l, mintha zsinóron húzták volna. Ekkora gólt! De hiszen ez csak a kezdet. Sziszeg a közönség, kéjesen sóhajt, ordít, tombol. Te Úristen, ekkora játékos! Naná! Négy-háromra gy?zünk.

– Mit gondolsz, beáll?

– Reménykedjünk – mondom, és visszaballagok a munkámhoz. De sehogyan sem akaródzik visszajutni hozzá. A bet?k helyett egyre csak azt a fényl? alakot látom a pályán.

– Istenem – motyogom magamban –, mi az neked, tedd meg már, ha ez a gyerek annyira kéri. Állj be öt percre. Vagy kett?re. Akárha láthatatlanul is. Segítsd ezt a szegény csetl?-botló csapatot. S ha már itt jársz köztünk és volt öt perced a focira, miután leveszed a szerelésed, lezuhanyozol és újra utcai ruhába öltözöl, ne hagyj itt rögtön bennünket. Mert nemcsak a csapat csetlik-botlik. Állj egy kicsit a hátunk mögé, tedd a vállunkra a kezed.

Valaki megérinti a vállam. Hátrakapom a fejem. A fiam.

– Megígérte? – kérdezi.

– Meg – mondom elszorult torokkal.

Látod, Uram, most már nincs visszaút.

(forrás: http://gimn-db.piar.hu/szulo_diak/foci.html)

http://sargalapok.blog.nepsport.hu/ - a Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló